

H. i. u!

Látták, nincs ebben a mi előadásunkban semmi különösebb rendszer vagy irodalomtörténet; az epettek címeink ~~nem~~, mégint, nem verzierek fölötti építést, s csevegői poénidől. A következő címlas verset nem tűtjük önmagunknak, mint hogyan ~~az~~ szaggában a XIX. párizsi első feléből valók, megint az olgy körből, amikor a költőt főbbiadásra mintegy Criphorózsa. A XIX. párizsi sorföldei pen chneverték; a technika gyakorlatának, a természettudomány gyakorlatának, a filozófia gyakorlatának, a pénzgyakorlatnak, mit tudom ennek minden, egymással ellentétesen kerül. Ennek hizem, hogy eredőlegnél egyszer illik rá az ilyre mintegy: az érzel páza; vagyis az: a költők páza. A XVIII. n. érzes páza volt; a XIX. az epetteken páza; egynévre felbomlott az érzel, az öntön a békabében, és azt kiáltotta: "Mit is az éz? Boldoggá tégy bennemetet az éz? Megtalja mutatni nekem az igarását az éz? Megpróbálhatok az éz elvei genetikai alakítani a világot. Formálhatnak csinálhatok az ézit; de a forradalom csak meg több pánthat, még több baigt hozott, a világra. Filozófiájuk csal angit hajniáltsa: hogyan megtanítottak, megire nem lehet megtudni észel semmi lényegét. Mindenk, mindenkit csal bennem találhatott, az érzelben: tudást és életet!" (Csak az, akihez hogyan megtanított volna, mégt

Túj kiáltott a békabében az érzel, az öntön; és a békabében siettek megfogtatni ^{aranyaraktat} ~~páza~~. Párduc mohón kíllni magaból érzelben, öntönben; áltorszták az ézit, a tudományt, még ~~az~~ elgádítják a pénz érzelét, vörösök hajtottak régi hovrat, mikor még enz ~~tudomány~~ nője a rava nem járultotta az álmokat és óhajokat, vörösök hajtottak régi vallásosat, amiket megvolt a tudomány, régi, dajszati, páza kultusából, amiket még el nem borított

F megerősítette a ravaat; er egen haradon át, mint sem csinált az éz, mint önmagát kritizálta, mint a saját fehetességet kirojtotta, a saját felületet átadták. Amikor rabaabban kiáltott az érzel; az érzel reakciója, ^{mag} koronába volt er;

b)

az élt részége. Ez volt a romanticizmus. De ugyanez volt előben a XIX.-nájával költészeteivel, lirikájával minden nap mozgalma, minden áranytól: ~~soratagia~~ a prerafaelitikus, a Dekadens mozgalom: mint nostalgia volt szabadabb, újabb érzések és álmok után, amelyeket a gyökké Ez ne ellenőrizzen. Az érzelmezőzde volt er, és éppen ezt a költőjet néztek, a lira jellemének századára, mely az íz szépségeiben a XVIII.-iban - magának egyszer hallgatott, most ugya felhobban, és még az Észt is oszt arra hozzá, hogy oly konstrukciókat alkossan párnára, oly ritmusrat mesterséjén ki matematikájával, amit alkalmazva arra hozzá több, soha nem szütt érzéket támogatni a lélekbén; mint az Edgar Poe kimerítette matematikával az "Höllyöt", amit miáltat a univerzális alkotás megfigyelhető. Ne gondoljátok hőgyem és valamit hogyan a modern költéget szolgáltatja valami hideg zellekjához: éppen az ellenkezője. A nyelvi finomságok érzékelni finomságjainak jelei, s aki a zelv lehetetlenségeit leppézi, az modálatos színtelenítést ajánl minden lehetetlenséget leppézésre felé, modálatos érzékelést ébrelni a léleben egy más világrol, ahol az idegen bolygón valók, ahol az érzi párnára minden libbé korlát. A parnasztikai alak az érjet ki aratások fármá a költőből, s azt tintán a finom képeket a versművész játékával fenn; éppen minősége finomsága és komplikációja által ugyaneket keresztő voltak. De termékei, a ugyaneket általában magában nincsenek meg azok? Prírozott képer: a univerzális apolíros, pálmásokkal, mesterekkel járó finomságainak arányt felülről ugyan, körülöttük érzesek forrana? Mivel riantság = e el a mesterek hideg maradvája az érzelmek címében filétek, gyenge lepánti, snakorát? Ez a modern költéget napjai paradoxon, amely higgyében azonos a híres finész paradoxonával, amely az Diderot a XVIII.-nál tanult kifejtette.

C) Mi e paradoxon megfejtése? Bízogat itt is csalhatólagos lez a paradoxon, a mestertelen nem ellentétes az érzéssel, hanem valahogy ugyanaz, más szempontból; a mesterségheli raffinement, nem egyszer mint az érzékbeli raffinement megjelenése amit a filozofia Erscheinungsnels névez, külső, létható hépe, teste, szimbolumma. A verbeli szonglör pozolhatja az érzéktelenséget, de ha örökkéte áras lenni, be kell vallania, hogy verbeli ügyességei és effektusai kívülről olyanok, mint a gyöjtő és tágérök kavargása a szonglör kezében, békülől, az ő lelkében, aszonosak a visszakerülelés, a pár veresével, egymásműr magival az élettel. Ei ugy kezzeleme legy az őjani szonglör, ha trifásan örökké akarja ~~sz~~ lenni (mivel az örökkesség e hozzá világban ugyis sziszorú és trifás alakban jöhets igazán ki) - valamikor félre mondhatná, mielőtt guigálra bonorkájossan gyöjtőt tágérjain, tágérjait a valláns:

Golyónat a falon, tábortat aválon,
vállamról karomor guia guigálom
vállam pecsétől karom pecsétre
kerden guitora nemek örökkére.

Párosan a lapjám erre lebegiben

Odanejj: mā hárrom jár a levegőben!

Karom karom ^{Karikáz} tágéröm.

~~Értiteknek lelkertetni a játékot mit kövöllek senki.~~

Guruló golyóim egemen a bogyt

Nem ült ügyességi vécen után fogják

S gyűlöltet tágérnak kergetve anélén

Között guulásat lelkelteti élmény.

Nem a perge párom, párom után hárrom,

Hárrommat a falon, tábortat aválon,

Mint valami felleg, mint valami ólom,

Köbe kavarodva guia = guigálom.

d)

Hölgyem és leány! megprasz a kudéthangulat, mely kívülről mint kifinomult, raffinált művészeti stílus, jelenik meg, mint fűzés, mint szongorrenyi játsz a zavarral, formákkal és ritmusról: ~~az~~ megprasz, kissé mélyebbről néve, alkotja a romantikusnak, és valójában az egész XIX. századi literáció ~~az~~ jellemző exotizmusát. Ez a exotizmuson az új, a noratlan után való nagy, mozi, vágópárt, bátor kalauzereit a török kútonleges szexuálisainak birtokában. Ez a költéget nem akar eppenek több lenni a terméktől, sem az ember érzelmeit: ez folytatása akar lenni a termékeknek új élményt akar létrehozni, új komplikációtól föl. Ez a kor érte meg először igazán hogyan valahogyan minden igazi költéget lemagyarában van az exotizmus: minden igazi költéget románcos. Mert nem elégne meg a rölk hozza elmondja amit átélt, hanem újat akar versben átélni, maja a vers leg az átéles erője, nem csak ott az átéles, nem tiszta, hanem jelentős, előtérül lépő költés. Ezért minden ~~szép~~ magasabb költéget lehetséges komplikáció: mert nem elégne meg az átélt élményt, újakat revez és terent. Ezért minden ~~magasabb Poésie~~ a nincs népmesétől kezdve a legmagasabb művészeti memoriáról hozni fáradságát: minden korunk és néper hihet komplikálja a saját hihetővel, mert minden távolabbi eposztól a Revert dolgor, amiál ~~újra~~ ^{már magában valami} lez az igazi annyit előtől. Minden ami távoli és noratlan, minden hatást tan valamit: ez a rejtélyes, az énderes hatás, mely a legmagasabb művészletekben legegyenibb alakjában tanulmányozható. Sajran az relati név hallása, az noratlan formájai bár nem művészeti céllal alkott épület művészeti elnevezést ad. Vigort a művészeti hatalom az unalom. Ez a szórt hatásról van abban valahol művészeti hatalomban van valami új, mely ~~szokat~~ ^{szokat} felidézhető. Rövslá emberek (az újleltek emberek) művészeti elnevezége a saját hozzájuk; maja nem mindenki az itégen orraj. Ezért legmagasabb költés ~~tart~~ erőz a fantázia mely látásból fárolású dolgot tud eppennel kapcsolatba hozni, s ezáltal új élményt kelteni - sennel érve az egész a költés

6)

Az irodalomban a prolektrosságai terjed, - itt a nyelv is minél, mint
képzőművészeti új és új kapcsolás a leghatalmasabb teremtője; -
egymástól távolról száradat is riadott híszetet és költségeket, mivel nem
az emlékben, hanem az ellentétes a költészettel, mivel az új nyelv
nemről való szerző folyama, mely egyszerűsítés és simán, és unalma-
sában csörgedez a lélek fülei mellett.

XIX. 3. Költeretének ez az exotizmus, ez az új venni-
ciklusa való elhagyja készítésének körül áll más a lázassághoz,
a betegséghoz; a Dekadenciahoz; amint hogyan az is fejlődött
belőle, amint hogyan a romanticizmus csatlakozott theratens irányába
Franciaországban. De hogyan mélyebben megnevezhető a dolgot, az új fellépés
a Dekadencia utcajára is valaholjan más minden költészettel szemben
bemutatják. A Kláriás építői nem alkalmazták a Dekadenssel; a
gyönyörű antológia legtöbb részben Isabella modern jelzése földönök
dekatens költőinek; Vörösmarty azonban hogyan a legkevésbé
magas költő, nem kevésbé a legdekatensebb is. Az "új nyelv" a
következő alkotását ~~Pro Edgar következő~~ kezdi, aki a modern
dekatens költőként bátorítja a köppjeit; a címlap Kláriás Gothe
is libelle, a finom, vennitiv kölcsöt, az egész Tengson,
az epikus Puskin, a mai Crucez fogadja, mint más mondanam, minden
vennéltől ~~szerepel~~ jönne. Mi most itt tisztá költészettel oktatunk,
az irodalomtörténeti isport
az pedig ellenére minden tudományos, minden irodalomtörténész-
nek. Majd aztán, az ~~autógyűjtemény~~ ciklusban, a nyitott után, egész mo-
demet is bemutat a mindenhol, ~~hogy~~ ^{de Kláriás} Dekatensere, ~~maga-~~
nolat is elnájí maga előtt, minden, aki egész XIX. nyájában modern
volt.

T Kláriásnak következő, Gothevel, Schillerrel - aratták Pro Edgar következéjét
az minden modern Dekatens költőnek a költészettel bátorítja; a költőkön kívül Károly
Károlyi fontolásában fogjuk hallani; de itt ott egyszerűsítésre kerül többek között
a régi fontolás. Aratták megint